

În istoria zbuciumată a românilor, timp de mai multe secole, codrii, nepătrunșii codri de-atunci au jucat importantul rol al fortărețelor de pe alte meleaguri: Aici își găsea adăpost și liniște relativă tot românul fugit din calea năvălitorilor, aici se refugiau micuțele dar curajoasele armate românești pentru organizarea îndrăznețelor atacuri asupra ordiilor asiatice și tot aici și-au găsit un binemeritat sfârșit trufașele armate maghiare, turcești sau poloneze, care au cutezat să se aventureze în necunoscut pentru nimicirea celor ce se încăpățâneau să-și apere „sărăcia, și nevoile, și neamul”.

Căci pe-atunci codrul era frate bun cu românul. Iată de ce nu-i întâmplător faptul că fundamentele culturii românești, durate din substanța vie a creației populare, se originează în legătura inseparabilă dintre om, munte și pădure. Din acele vremuri de măreție teofanică, când românul era mult mai aproape de ceruri prin dragostea lui pătimașă față de pământul natal, din acele vremuri, prin urmare, ne tragem seva de popor respectat, dimpreună cu tot ceea ce încă-i conferă distincție și demnitate – iubire de patrie, identitate culturală, cinste, omenie, ospitalitate etc.

Dar întinșii codri de odinioară, astăzi au devenit doar amintiri! Căci românul postdecembrist, modern în năravuri și profund ticăloșit în esență (venerabilul Neagu Djuvara spune cu amărăciune că în românul de azi nu izbutește să-l descopere pe românul din perioada interbelică!), românul de-acum, deci, înțelege să scoată bani chiar și din piatră seacă, fără să-i pese de morală, legi, semeni, ori de ce va urma.

Așa că, pretutindeni în România pădurile sunt măcelărite, căci pretutindeni gaterile fără de număr lucrează zi și noapte. Nu se știe câte dintre ele lucrează legal, dar se știe că toate se „hrănesc” cu masă lemnoasă, care, dacă nu este în întregime furată, atunci măcar este procurată pe căi dubioase, și că stăpânii acestor gateri se descotorosesc de rumeguș pe unde se nimerește, de regulă îl aruncă pe malul râurilor, încât apele noastre curgătoare, sau, mă rog, cele mai multe dintre ele, au devenit niște împutăciuni de unde peștele fuge îngrozit, dacă- firește – mai are puterea să o facă.

Ți se rupe inima de jale când vezi ce prăpăd s-a făcut și continuă să se facă în falnicele noastre păduri de până mai ieri (a se citi până la Decembriadă) – nenumărate cioturi rânjind la privitorul încremenit de uimire, precum resturile de dinți dintr-o uriașă gură știrbă, mormane de crengi, dealuri rase ca-n palmă. Iar de ai cumva ghinionul să fii însoțit de niscaiva străini, apoi realmente îți crapă obrazul de rușinea comentariilor și a exclamațiilor lor de surprindere, căci noi știm prea bine cu câtă dragoste și pricepere își ocrotesc ei pădurile.

În apusul Europei, ba chiar și în nordul doldora de păduri, orice tăiere trebuie autorizată! Mai mult. Îmi spunea un prieten, care s-a mișcat cam peste tot în Europa, că la finlandezi, de pildă, în locul fiecărui copac tăiat, trebuie plantați de îndată cinci puiți! Cu precizarea că la locul tăierii nu rămâne nici măcar o crenguță. Elocvent, nu-i așa?...

În aceste condiții ale nesimțirii și bunului plac, pe cine mai poate să mire că și la capitolul suprafețe împădurite, România este codașă între țările din Uniunea Europeană?! Când toate sunt date peste cap, iar parlamentul, guvernul și cam toate instituțiile statului sunt pline de megarăufăcători (unii chiar cu mai multe dosare penale), de mirare ar fi ca ceva să se normalizeze și să funcționeze ca în alte țări.

Devine tot mai evident că suprafața pădurilor viguroase ale unei țări reprezintă un indicator exact nu doar al gradului de civilizație, ci mai ales a stării de sănătate și echilibru pentru poporul respectiv.

O asemenea relație nu este deloc hazardantă dacă se au în vedere imensele foloase (de la cele economice până la cele curative și estetice) pe care, în marea sa generozitate, pădurea le pune la dispoziția omului chibzuit: purificarea aerului și filtrarea apei, fixarea solului, cel mai eficace mijloc de apărare (îndeosebi la câmpie) împotriva vijeliilor. Unde mai punem că pâlcurile și perdelele de pădure de la șes constituie cea mai economică metodă (verificată și răsverificată) de sporire a producției agricole, întrucât știut este din experiența înaintașilor că aceste crânguri nu numai că apără plantele de furtuni, dar asigură și o foarte necesară rezervă de apă pentru perioadele de secetă.

Și cum instalațiile de irigare din zonele de câmpie ale României au dispărut aproape cu totul după Decembrie '89, spârcuite fiind de hoți, este lesne de înțeles importanța pe care o dețin, mai exact importanța pe care ar trebui să o dețină pâlcurile și perdelele de pădure din zonele

agricole ale țării.

Numai că și la acest capitol, România deține o nedemnă întâietate: în loc să fie mărite, suprafețele împădurite de la șes au fost mătrășite aproape în totalitate!

Atunci, ce să ne mai mire periodicele calamități, care – funcție de anotimp – se abat tot mai pustiitor asupra românilor și a agoniseli lor: uriașe alunecări de teren (adevărate morminte pentru comunități), primăvara și toamna furia apelor slobozite de munții despodobiți, vara secete prelungite, iarna întroieniri de coșmar și în tot cursul anului furia cu care vântul își face de cap, atâta timp cât nici un obstacol natural mai acătării nu-i curmă avântul. Cu dreptate se spune că fiecare cum își așterne așa doarme, sau, mă rog, nu doarme...

Dar vânatul? Indiscutabil că vânatul mare și mic este în inseparabilă legătură cu starea mediului ambiental. Dacă nu se vor lua urgent măsuri prohibitive, se va ajunge în curând să fie mai mulți vânători decât iepuri, vulpi și lupi la un loc. Aproape că nu mai există vânat mic (iepur, dihori, vulpi), necum din cel mare.

Celebrul dicton latin – *Non bis in idem*, îl consider just: Da, nu poți fi judecat de două ori pentru același delict! Atâta doar că la noi n-au fost judecați nici măcar o dată marii tâlhari, șperțari și traficanți de influență. Ba unii dintre aceștia, bine cunoscuți în țară și străinătate, nu numai că ies cu regularitate basma curată din toate potlogăriile, dar chiar sunt răsplătiți cu înalte demnități publice. Bunăoară, gloata pușcăriabililor din actualul parlament și guvern al României. În adevăr, într-o anumită economie de piață, totul este de vânzare...

Iată de ce cu îndreptățire se poate spune despre actuala învechită stare de lucruri de pe la noi: *Sint ut sunt, aut non sint* – Să fie lucrurile cum sunt (în altă parte, *nota mea, G.P.*) sau să nu mai fie!

AUTOR: GEORGE PETROVAI

29 decembrie 2012

Dar unde-s codrii de mai an?

Scris de George Petrovai

Luni, 31 Decembrie 2012 13:12 -

www.sighet-online.ro